

Vincent

EEN VOETBALLENDE, VLIEGENDE VUURBESTRIJDER

Vincent Hoekveld | 46 | in dienst sinds 2002 | copiloot Airbus A330 | is ook brandweerman

Voor veel kinderen zijn het twee droomberoepen: piloot en brandweerman. Voor Vincent waren deze beroepen niet zijn kinderdroom, hij is er gewoon ingerold. 'Ik voel me vaker dat voetballende mannetje.'

Reanimeren en blussen

'Velen denken dat je als brandweerman het meest met vuur te maken hebt, maar dat is niet zo. Ik zie mezelf meer als hulpverlener voor mens en dier. Onze kazerne in Aarlanderveen, onderdeel van Brandweer Hollands Midden, ligt tussen de weilanden. Vaak helpen we grote dieren in nood. Daarnaast zijn we zogeheten first responders bij reanimaties en assisteren we bij verkeersongevallen. Uiteraard blussen we ook branden, zoals van rieten daken. In een grote stad is dat weer heel anders. Ik ben vrijwilliger, net als zo'n 80% van de Nederlandse brandweerlieden.

'Sport verbreedt echt'

Overlap in banen

Als kind heb ik nooit piloot of brandweerman willen worden, ik ben er gewoon ingerold. Ik vind dat ik een bevoorrechte positie heb als vlieger. Door mijn vrijwilligerswerk kan ik iets terugdoen voor de maatschappij. Het heeft mijn wereldbeeld verbreed. In een hotel kijk ik altijd naar de vluchtwegen. Ik weet immers hoe moeilijk het is om door de rook je weg te vinden naar

buiten. Er is veel overlap tussen de brandweer en de luchtvaart. In mijn beide beroepen werk je in teamverband en zijn communicatie en veiligheid vaak van levensbelang - voor jezelf en voor je omgeving.

Ik ben gewoon Vincent

In ons dorp ben ik 'de piloot' en bij KLM vaak 'de brandweerman'. Op beide ben ik trots, maar soms is het moeilijk om gewoon Vincent te zijn. Dat vind ik wel belangrijk, daarom plaats ik mijzelf op deze foto op de voorgrond. Ik voel me vaak nog het kleine mannetje dat het liefst de hele dag op straat voetbalde. Dat is nog steeds hoe ik in het leven sta: onbevangen en onbevooroordeeld. Van mijn zesde tot mijn vijfentwintigste jaar voetbalde ik actief en ik kan nog steeds geen voetbal voorbij lopen zonder hem even aan te raken. Zoals in Ghana, waar ik met een groepje voetballende kinderen wilde meedoen. Het mocht, maar ik was wel een vreemdeling. Tot ik liet zien dat ik wel tegen een balletje kon trappen en de bal hoog hield. Al onze verschillen vielen in een keer weg. Bijzonder. Sport verbreedt echt. Die verbindende factor vind ik belangrijk.'

